

музики — духовна. Відомо, що композитор пише ще й вірші, орієнтуючись на кращі зразки дидактичної лірики. До того ж часто його твори отримують присвяту так званим “володарям дум”. У доробку Володимира Губи — кантата “Слово Бояна”, твори, що вшановують імена Федора Достоєвського, Осипа Мандельштама, Дмитра Лихачова...

Отже, проблематика сприйняття авангардної музики на уроках музичного мистецтва є досить актуальним питанням в сфері методики музичного виховання і потребує деталізованого розуміння і компетентності вчителя, котрий повинен майстерно подати дітям ту грань коливання між академізмом і творчим пошуком, котра відбиває діалектичну природу взаємодії між традиціями та новаторством. Музичний авангардизм — як прагнення «до нових берегів» за висловом М. Мусоргського, потребує розуміння і правильного методичного підходу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вальцель О. Імпресіонізм і експресіонізм / О. Вальцель. — П., 2004. — 290 с.
2. Гринчук І., Бурська О. Проблеми музичного мислення: теорія і методика розвитку: діалектика музичного логосу та ейдосу / Гринчук Ірина, Бурська Олена. — Тернопіль: Підручники і посібники, 2008. — 224 с.
3. Експресіонізм. Драматургія. Живопис. Графіка. Музика. Кіномистецтво: 3б. ст. — М., 2005.
4. Конадратюк Т. Музичний авангард / Т. Кондратюк. — Київ: «Хрещатик». — №81. — 2004.
5. Павлишин С. Музика двадцятого століття / С. Павлишин. — Львів: БаК, 2005. — 232 с.

Білик У.

Науковий керівник — доц. Ороновська Л.Д.

ГЕРОЇКО-ПАТРІОТИЧНА ПІСНЯ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ЕСТЕТИЧНИЙ РОЗВИТОК ШКОЛЯРА

Постановка проблеми. Сучасна історія України засвідчує величезну важливість музичної складової патріотичного виховання підрастаючого покоління. І якщо музика загалом є тією базою, на якій формується естетичний розвиток молоді людини, її здатність сприймати художні твори і у цьому процесі вдосконалюватися, здійснюючи паралельно еволюційний поступ, то саме героїко-патріотична пісня безпосередньо впливає на патріотичні почуття.

Чому зараз це так важливо, повторювати немає потреби, адже країна перебуває у стані війни з підступним агресором, причому війни нового формату — гібридної. А така війна передбачає боротьбу не лише на фронті звичайному, а насамперед на культурному. Іншими словами українська пісня зараз також виконує боротьбу з піснею агресора.

Метою статті є порівняльна характеристика історичних етапів розвитку героїко-патріотичної пісні в Україні та її впливу на естетичний розвиток особистості.

Виклад основного матеріалу. Музика разом з живописом і літературою творить тріаду мистецтв-родоначальників, що дали початок усім іншим — простим і синтетичним. Більше того, музика сама є родоначальником усіх видів мистецтва. І в цьому твердженні немає протиріччя. Музику не потрібно перекладати на інші мови, як, наприклад, твори літературні, тобто, вона є універсальними носієм інформації і водночас дієвим інструментом впливу на людську психіку. Література, що є похідною від музики, в той же час, становить з нею діалектичну цілісність. Наші предки сплітали воедино музику і літературу, адже так забезпечувався одночасний вплив на розум, на емоції і на глибинну сутність людини — її підсвідомість.

Вчені довели терапевтичний вплив музики на організм людини, музиці властиво сприяти емоційній розрядці та здатності регулювати емоційний стан, полегшувати усвідомлення власних переживань, музика може підвищити соціальну активність, прослуховування музики здатне здійснити людині полегшення та формування нових відносин і установок.

Платон вважав, що в музиці є особливий виховний засіб, бо ритм безпосередньо проникає в серця людей та охоплює душу, роблячи її особливою, але це можливе лише за правильного виховання. Коли ж роблять помилки у вихованні, то гармонійного розвитку не відбувається. Більше того, у ідеальній державі Платона музика є сильним виховним душевним засобом, і застосовують її тільки найвищі представники вищих соціальних класів.

Аналізуючи героїко-патріотичну пісню як особливе явище сучасної української музичної культури, не можна не відмітити її визначального впливу на формування естетичного, а через естетичне і морального ідеалу сучасного школяра. Зміщення акцентів музичних вподобань сучасних підлітків і старших школярів з творів аполітичних, суто розважальних до творів героїко-патріотичного спрямування цілком закономірне в умовах російської агресії на Сході України та анексії Криму. Зростання рівня національної самосвідомості не може не відбитися на мистецтві загалом, адже мистецтво є виразником емоцій, узагальненням пережитого і стимулом до подальшого його розвитку.

Героїко-патріотична пісня набуває особливої актуальності у переломні моменти історії. На

прикладі історії України можна прослідкувати найголовніші історичні віхи, які позначають прагнення українців до визволення з-під імперського гніту. Доба козацьких воєн і селянських повстань дає яскравий приклад небувалого підйому саме пісенної творчості героїко-патріотичного спрямування.

Виникнення і розвиток козацьких пісень пов'язані з історією козацтва, що сформувалося в XV-XVI ст. у боротьбі українського народу проти феодального гноблення та іноземних загарбників і уславилася своєю мужністю, героїзмом, відданістю Вітчизні. Багато з них своїми мотивами та ідейним змістом споріднені з історичними піснями та думами. Козацькі пісні охоплюють тривалий період життя народу. До найдавніших із них (XV-XVI ст.) належать твори про польову сторожу, постій козаків і пожежу в степу, про бурю на морі й потоплення турецького корабля, про сутички з турецько-татарськими загарбниками, про смерть козака на полі бою.

Козацькі пісні відзначаються багатством ідейного змісту, емоційною наснаженістю, високою художністю. Для їх поетичного стилю характерне органічне поєднання реалістичної конкретності з символічно-метафоричною образністю. Основний герой цих пісень – відважний воїн, оборонець Вітчизни, готовий віддати за неї життя.

Поетичним символом таких пісень виступає червона калина, червона китайка, висока могила як пам'ятник воїнській доблесті. Вся багата символіка козацьких пісень пов'язана з поетичними уявленнями про мужність, силу, міць (образи орла, сокола, дуба, явора).

Драматичною напруженістю відзначаються пісні, в яких змальовується кривава битва з ворогом і смерть козака. Ці пісні – вияв народної шани до захисників і оборонців рідної землі. Битва у них асоціюється з бенкетом, з мостінням мостів, греблі, з оранкою чи сівою. Такі метафори за походженням дуже давні, до них звертався ще автор «Слова о полку Ігоревім». Реалістичне зображення смерті часто поєднується з метафоричним. Смерть козака змальовується то як вічний сон, то як переселення в нову світлицю «без оконць і без дверець», то як одруження з могилою, земляною.

Зворушливо змальовується прощання з громадою, ріднею, милою у піснях про від'їзд козака до війська. В них часто звучать громадянські мотиви, їхні герої усвідомлюють обов'язок перед батьківщиною. Особливо хвилюючий образ матері, яка вихоує сина-сокола «козаченькам на славу, воріженькам в розправу». Скільки величі й самопожертви виявляє вона, знаючи, що розлука принесе їй страждання! В таких піснях, за словами М. Добролюбова «горить любов до Батьківщини, виблискує слава минулих подвигів; в них дихає і чисте, ніжне почуття жіночої любові, особливо любові материнської...» [1, с.27].

Січові стрільці у своїй пісенній творчості спиралися на козацькі традиції, вони перейняли естафету героїчної боротьби за Українську Державу.

Про особливості військової формації легіону Українських січових стрільців, з яким пов'язана історія стрілецької пісні, та про творчий геній у вияві стрілецької поезії неодноразово писали у минулому та продовжують звертати увагу сучасні українські дослідники. Кожен з них, визначаючи головний критерій неповторності, бачить різні грані значимості січового стрілецтва для сучасності – і як феномен українського патріотизму, і як феномен високої боєздатності, і як феномен акумулятивної творчої сили у культурному житті.

Стрілецькі пісні – це характерний вияв літературно-народної творчості, у якій ударом молодечих сердець українців викарбувано історію одного з найважливіших підготовчих етапів боротьби, а згодом військового змагу за «царство української свободи», як це називав перший президент України нового часу Михайло Грушевський.

Термін «стрілецькі пісні» як складову українських історичних пісень ввів Філарет Колесса у 1938 році, хоча дане словосполучення побутувало вже відразу після виникнення пісенних текстів, зазвичай, літературного походження.

Стрілецькі пісні – це цикл різножанрових українських пісень як літературного, так і народного походження, об'єднаних за ідейно-тематичними ознаками, що відобразили героїчні етапи національно-визвольної боротьби українського народу під час Першої світової (1914-1918), українсько-польської (1918-1919) та українсько-більшовицької (1919-1920) воєн. Вони виникли переважно у середовищі січових стрільців (воїнів легіону Українських січових стрільців, Української галицької армії, Січових стрільців, стрілецьких бригад об'єднаних армій УГА-УНР) та органічно ввійшли до пісенного репертуару сільського й міського населення у повоєнний період часу.

Найбільш відомі постаті в історії стрілецької пісні – Осип Маковей (1867-1925), брати Лепкі Богдан (1872-1941) та Левко (1888-1971), Антін Лотоцький (1881-1949), Степан Чарнецький (1881-1944), Михайло Гайворонський (1892-1949), Юліян Назарак (1893-1916), Роман Купчинський (1894-1976), Юрій Шкрумеляк (1895-1965), Григорій Трух (1894-1959) та інші. Цікаво, що брати Лепкі і Роман Купчинський народилися у двох сусідніх селах, що зараз розташовані у Зборівському та Бережанському районі. У Розгадові, рідному селі Романа Купчинського, працює дім-музей, де школярі з прилеглих районів є частими гостями.

У наші дні стрілецькі пісні і за інтенсивністю відтворення, і за поширеністю займають важливе

місце серед інших жанрів героїчної тематики. Із проголошенням незалежності їх почали виконувати не тільки під час календарно-обрядових, родинних свят, але й у дні національно-державних свят: День Незалежності, Злуки, утворення ЗУНРу, роковин Т. Шевченка чи на місцях вшанування бойової слави стрілецтва (Маківка, Лисоня, Крути та ін.).

Період 1940-1960-х років – це період активного творення повстанських пісень. Трагічні події цього часу залишили глибокий слід у свідомості українців, що мало свій вияв у піснях, які стали нездоланною для окупантів духовною зброєю, яка значною мірою посприяла українцям у новому піднесенні національно-визвольної боротьби.

Є. Луцько, науковець-фольклорист, зауважує, що «народно-пісенний образ Степана Бандери не є шаблонним, статичним, а змальований різноаспектно й кількопланово» [2].

Національно-визвольний рух 40-60-х років ХХ століття збагатив український фольклор тисячами повстанських пісень. Це пояснюється тим, що у визвольній боротьбі брала участь національно свідомо молодь з високими інтелектуальними задатками. Степан Бандера вмів і любив грати на багатьох інструментах, навіть на бандурі, – отож він знав безліч пісень, Роман Шухевич також мав музичну освіту. Провідники УПА, наслідуючи глибокі історичні традиції визвольних змагань та будучи виховані в традиціях української пісенності, розуміли роль пісні у житті вояків. Традиція співати і складати пісні популяризувалася серед повстанців. Склалися вони не тільки бійцями, а й їхніми родичами, коханими, прихильниками.

Ідейні засади УПА були співзвучні і щиро прийняті співвітчизниками. Тому, говорячи про образ повстанця, щедро оспіваний і вимальований повстанським фольклором, треба починати з того, що це перш за все ідейна особистість з міцним фундаментом виховання, котре ґрунтувалося на християнських і патріотичних цінностях. Історично склалося так, що українець господарем на своїй землі не міг вповні бути упродовж довгих віків панування на наших землях загарбників різного походження. Подиву гідна оптимістична концепція боротьби в тій ситуації, що складалася під час Другої світової війни. Тільки люди творчого світогляду з устояною системою вартостей могли перебувати в такій непохитній вірі у прийдешності своєї мети.

Повстанці, ототожнюють себе з лицарями, котрим до снаги зламати жорстокий хід історії і вибороти вільне життя. Ось зразок високої моралі бійця – покласти за Україну усе найдорожче. Бойовий дух бійців УПА, їхню мужність, а головне – безмежну віру в те, що рідний народ знайде в собі снагу здолати усі перепони і вибороти Державу.

Легендарний український композитор та співак Тарас Петриненко у далекому 1986 році створив пісню «Україно», яка лунає в серцях мільйонів українців і в наші часи. Ця пісня стала своєрідним неофіційним гімном країни. Під час буремних подій на Майдані композиція ніби набула нового життя, адже багато хто послухавши її, сприйняв текст по-новому. До речі, сам Петриненко неодноразово підтримував революціонерів на Майдані своїми піснями, в тому числі й піснею «Україна». На хвилі Помаранчевої революції гурт «Гринджоли» записав композицію «Разом нас багато», яка мала стати войовничим хітом. І хоча ця пісня такою не стала, слова композиції майже кожен українець пам'ятає й досі. Можна сказати, слова єднання, що звучали у цій простенькій композиції, стали прелюдією до подій більш масштабних.

Культовий український гурт «Океан Ельзи» на чолі з фронтменом Святославом Вакарчуком є невід'ємною частиною історії незалежної України. Гурт був створений у 1994 році і за своє 20-річне існування написав стільки легендарних і улюблених не лише українцями пісень, що кожному можна розглядати як знакову.

Колектив «ГіК» на чолі з Віктором Бронюком свого часу завоював людей веселими та суто розважальними пісеньками. Проте з початком подій на Майдані гурт здивував прихильників, випустивши пісню «Люби ти Україну». Особливої уваги заслуговує кліп на композицію, який відображає реалії сучасної України.

У 2013 році пісня «Вітя, чао» про тоді ще чинного президента України Віктора Януковича, створений групою українських журналістів, стала мега-популярною в Інтернеті. І хоча в основу композиції покладено мелодію відомої італійської народної пісні «Белла, чао», яка користувалася любов'ю серед учасників руху Опору в Італії в часи Другої світової війни, вона стала провісником грізних подій на Майдані. При всій своїй позірній веселості пісня драматична. Автори кліпу немовби пробрили товсту кригу страху перед режимом і його адептами, що почав зароджуватися у суспільстві на тлі поступової повзучої узурпації влади і утисків свободи слова. Свого часу Чарлі Чаплін зняв фільм «Великий диктатор», у якому висміяв тодішніх європейських диктаторів – Гітлера і Муссоліні. І цей фільм відіграв важливу роль у руйнуванні страху перед фашистськими режимами. Так само, як і кліп на пісню «Вітя, чао». Це був дуже сміливий вчинок, продиктований прагненням до змін. Саме таке прагнення завжди рухало українцями часів Новітньої Української Держави [2, с. 34].

За останні два роки в Україні аматорами і професіоналами музичного мистецтва було створено сотні композицій, присвячених подіям Революції Гідності і АТО на Сході країни. Не всі вони однакові за рівнем майстерності, але вражають щирістю і безпосередністю. Ці твори становлять частину сучасної

музичної культури і безпосередньо впливають на естетичний розвиток сучасного школяра.

Побуває хибна думка, що справжнє мистецтво існує поза політикою і суспільними рухами, а високий рівень естетичного розвитку індивіда не завжди засвідчує його високі моральні якості. Кращі зразки музики впливають на розвиток моральних якостей безпосередньо. У Давній Греції існувало поняття катарсису – очищення через сльози. Музика цим володіє повною мірою, адже у тій же Греції вона була невід'ємною частиною театрального дійства, яке й забезпечувало моральне зростання кожного члена суспільства зокрема.

Героїко-патріотична пісня, окрім виховного, несе дуже потужний естетичний заряд. Відомо, що людина проявляється в діях. У роки мирного і спокійного життя завмирає і розвиток естетичний, оскільки немає чинників, які б перешкоджали йому. І навпаки: у роки історичних зрушень і випробувань, коли народ мобілізується, щоб протистояти зовнішній загрози, естетичний розвиток прискорюється. І це підтверджується практикою. Героїко-патріотична пісня, маючи величезний розвивальний потенціал, у такі моменти охоплює найширшу аудиторію. Вона провокує пасіонарний вибух, будучи при цьому головним пасіонарним чинником.

У школі використання пісень героїко-патріотичного характеру має найширший спектр: від використання їх як музичного фону під час проведення різноманітних урочистостей до простого розучування на уроках музики. Не потрібно боятися, що інтенсивне використання такого музичного матеріалу може спричинити негативні виховні наслідки, лише необхідно провести відбір творів за критеріями їхньої художньої вартісності, відсіявши твори малохудожні або ж кон'юнктурні.

Процес відбору творів героїко-патріотичного спрямування для використання у школі, на жаль, поки що гальмується. Однак, підстави для оптимізму є. Зрушення у свідомості народу відбуваються непомітно, але з плином часу набудуть необхідних масштабів. Перевагою гарної героїко-патріотичної пісні є, насамперед, легкість її виконання непрофесійними виконавцями завдяки виразній і яскравій мелодії, що легко запам'ятовується. Історія знає приклади, коли авторська пісня за два-три десятиліття ставала народною ще при житті її автора, для якого це було справжнім визнанням [3, с. 20].

Щоб зрозуміти цінність естетичного розвитку людини загалом і школяра зокрема, треба визначити для себе, що ж таке високі моральні якості людини. Філософи протягом останніх кількох тисячоліть висували різноманітні теорії, у яких пропонували людству своє бачення ролі людини на планеті, її призначення у житті. Якщо відкинути вузькоутилітарний підхід, за яким людина – це така собі вища тварина, яка керується інстинктами, що у більшості випадків підпорядковані розуму, то виникає цілий ряд філософських проблем, серед яких сенс людського існування є найболючішою.

Вічне протиріччя між егоїзмом і альтруїзмом, чиє саме існування зумовлюється кінечністю людської істоти з одного боку і глибинним бажанням чинити добро з іншого, є чи не найголовнішою таємницею буття. Неможливість за допомогою сучасного наукового інструментарію вирішити його, чи хоча б зрозуміти його природу змушує людину шукати відповіді поза філософією у царині мистецтва. Те, що приносить естетичне задоволення, і є, вочевидь, метою існування людини. Але естетика є лише надбудовою у життєвій конструкції кожного індивіда. Адже неможливо отримувати естетичне задоволення від споглядання чи прослуховування художнього твору, якщо поряд інша людина страждає. Відтак виникає потреба ліквідувати причину страждання іншої людини, а це вже належатиме до моральних екзерсисів. Митці і мислителі минулих епох часто апелювали у своїх міркуваннях до теорії чистого мистецтва. Але щоразу такі спроби не давали ніякого позитивного результату, адже без морального компоненту будь-які міркування про естетичний розвиток людини залишався порожнім звуком.

Висновки. Таким чином, патріотизм нації можна сміливо віднести до вищих форм прояву духовності. Беззаперечне значення музики для виховання школярів свого часу відзначав великий український педагог В.О Сухомлинський, він був переконаний, що музика здатна виховувати, змінювати характери людей, стимулювати їх до добрих вчинків та високих почуттів. Великий педагог неодноразово підкреслював, що музика, її мелодика, краса та задушевність здатні перевиховувати, змінювати на краще маленькі серця його підопічних. Вона є першочерговим засобом морального, естетичного та розумового виховання людини, джерелом благородства серця та чистоти душі.

У 60-х роках ХХ століття російський педагог Брюсова Н.Я. стверджувала: «Прекрасне як форма повинно визначати будь-який життєвий зміст, краса повинна проінняти всі пори шкільного життя... щоб діти відчували її як радість, зумовлену завершенням напруженої, нерідковеликої праці художника-творця» [3, с. 56-134].

На думку В. Сухомлинського саме музика виступає першоосновою виховання людини. Він писав: «Пізнання світу почуттів неможливе без розуміння й переживання музики, без глибокої духовної потреби слухати музику й діставати насолоду від неї. Без музики важко переконати людину, яка вступає в світ, у тому, що людина прекрасна, а це переконання, по суті, є основною естетичною культурою» [4, с.104-116].

Головним завданням музичного виховання у школі є не стільки навчання музиці, скільки вплив через музику на внутрішній світ учнів.

Розвиток музичної культури учнів набуває нового значення. Провідна ідея тематичного змісту

програми визначає місце музики в житті людини і її роль у вихованні патріотизму. Таким чином, патріотизм можна сміливо віднести до вищих форм прояву духовності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Асаф'єв Б. В. Вибрані статті про музичну освіту. / Б.В. Асаф'єв – М. – Л., 1965. – 421с.
2. Брюсова Н.Я. Музыка в школе / Н.Я. Брюсова : Революция-Искусство-Дети. – М.: Просвещение, 1966. – С. 208-210.
3. Добролюбов Н. А. «Кобзарь» Тараса Шевченка. / - Собр. соч.: В 3-х т. М., 1952, т. 3, с. 540.
4. Луцько С. Степан Бандера в пісенному фольклорі Яворівщини / С.Луцько // Воля і Батьківщина. – 1999. – Число 1 (14/30). – С. 116.

Тарка В.

Науковий керівник – доц. Проців Л.Й.

ОРГАНІЗАЦІЯ МУЗИКОЗНАВЧОЇ КОМІСІЇ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

Актуальність. Розглядаючи процес становлення музичного професіоналізму в Галичині та музикознавства як науки, намагаємось окреслити витоки та особливості процесу професіоналізації української музичної культури Галичини у першій половині ХХ століття та відображення її у науковій діяльності С. Людкевича, З. Лиська, В. Витвицького.

Теоретичною основою дослідження стали праці сучасних українських музикознавців Д. Дувірак, Л. Кияновської, С. Павлишин, В. Сивохіпа, З. Штундер, а також музикознавчі праці С.Людкевича, В. Витвицького, М. Антоновича, Р. Савицького. У роботах дослідників організація музикознавчої комісії НТШ як цілісний процес окремо не розглядалась, що і зумовило вибір теми статті. **Мета статті:** з'ясувати передумови, простежити процес формування музикознавчої комісії НТШ у Львові.

Енциклопедичне визначення професіоналізму передбачає оволодіння засадами і навичками якоїсь професії, вищу за середню майстерність, максимально плідне і відповідне до вимог виконання своєї справи, різносторонні і систематичні знання в обраній царині. Притому поза межами визначення залишається ряд важливих прикмет професійної діяльності, такі як, його гуманістична спрямованість на досягнення певних соціальних благ для суспільства, мотивація того, хто володіє належним рівнем професіоналізму тощо [7,19]. Музичне життя українського середовища Галичини першої половини ХХ ст. виявило яскраві до професіоналізації, про що засвідчило заснування відповідних інституцій.

Починаючи з 70-х років ХІХ ст. формують умови для плекання національної еліти, що і призводить до необхідності професіоналізації української музичної культури. В середовищі мистецької еліти діяли не тільки перші професійні музиканти Галичини, як наприклад Д. Січинський, Ф. Колесса чи С. Людкевич, але і представники суспільної, наукової еліти, які брали активну участь у громадському та культурно-мистецькому житті краю. Процес заснування численних філій Вищого Музичного Інституту імені Миколи Лисенка, що тривав до 1920-1930 років, забезпечив становлення професійної музичної освіти в Галичині.

Професіоналізація української музичної культури Галичини завершилась, створенням у Львові Союзу Українських Професійних Музик (СУПРОМ) в 1934 році, за участі С. Людкевича Н. Нижанківського, В.Барвінського, Р. Савицького та інших. У 1937 році, в березні починає видаватися журнал «Українська Музика» – орган СУПРОМУ. Музикологічна комісія Наукового товариства імені Тараса Шевченка (НТШ), яку організував і очолив Станіслав Людкевич у 1936 році, з періоду 1939 року стає співвидавцем журналу. На сторінках журналу, що виходив лише з 1937-1939 років, опубліковано численна кількість наукових статей, рецензій, оглядів музичного життя.

СУПРОМ у своїй діяльності проголошує «високий музичний професіоналізм», що свідчить про завершальний етап формування професійної культури в Галичині. Виданий у Львові 1997 року ювілейний том матеріалів і документів під назвою «Союз Українських Професійних Музик у Львові», став свідченням інтересу сучасної мистецької та наукової спільноти до музичного життя окресленої доби, масштабів та задумів, їх реалізації.

За час своєї діяльності СУПРОМ реалізує значну кількість поставлених цілей і завдань, особливо з видавничої справи і музичної творчості. Напрямки роботи зосереджуються в чотирьох секціях: композиторській, музикознавчій, педагогічній та виконавчій. Вихідці з «празької школи» Василь Барвінський, Нестор Нижанківський, Стефанія Туркевич, Микола Колесса, Станіслав Людкевич та інші, що входили до **композиторської секції**, розвивали нову українську музику в контексті європейських тенденцій, але зберігаючи неповторність національного музичного стилю. Музиканти-фахівці, знавці західноукраїнської та церковної музики, зокрема Зиновій Лисько, Євген Цегельський та Василь Витвицький, вміло поєднували музикознавство, виконавську практику і композиторську діяльність в **музикознавчій секції**. Наукові зусилля учасників були спрямовані на дослідження вітчизняної музики, наукову публіцистику, заснування періодичного музичного журналу «Українська Музика», активну співпрацю з Музикознавчою комісією НТШ, засновано дійсним членом товариства С. Людкевичем.